

Sygn. akt XVII AmE 197/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością**

(dawniej (...) sp. z o.o. sp. k.) z siedzibą w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 grudnia 2019 r. nr (...)

I. oddała odwołanie,

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 197/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 30 grudnia 2019 r. znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r., poz. 755 ze zm., dalej: Pe) w zw. z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, w zw. z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, a także w zw. z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r., poz. 2389 ze zm.) oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.), orzekł, że:

1. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (powód, Przedsiębiorca, Spółka), nie wywiązała się w 2014 r. z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 9a ust. 5 obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a Pe,

2. za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w W. karę pieniężną w kwocie 56 683,87 zł.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (obecnie: (...) sp. z o.o.) w złożonym odwołaniu zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Powód zarzucił decyzji naruszenie:

1. art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Pe (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczania opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysoko sprawnej kogeneracji (dalej jako: "Rozporządzenie CHP") oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. b i pkt 3 oraz ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw („Nowelizacja Prawa energetycznego”) w zw. z art. 3 pkt 13a Pe poprzez ich błędne zastosowanie i bezzasadne przyjęcie w Decyzji, że na podstawie ww. przepisów Spółka była zobowiązana do uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej (dalej łącznie jako „Obowiązek CHP”) w odniesieniu do wolumenu energii elektrycznej przekazanej przez Spółkę najemcom, w sytuacji gdy przekazanie energii elektrycznej najemcom przez Spółkę nie może być zaliczone do „sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu”, o której mowa w § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d w zw. z ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. b i pkt 3 w zw. z ust. 2 pkt 2 Nowelizacji Prawa energetycznego oraz w zw. z art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 i art. 3 pkt 13a Pe, a tym samym nie może stanowić podstawy do ustalenia zakresu Obowiązku CHP nałożonego na Spółkę;

2. art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Pe (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. b i pkt 3 w zw. z ust. 2 pkt 2 Nowelizacji Prawa energetycznego w zw. z art. 3 pkt 13a Pe poprzez ich błędną interpretację polegającą na przyjęciu w zaskarżonej Decyzji, że odbiorcą końcowym mogą być najemcy, w sytuacji gdy odbiorcą końcowym w myśl Prawa energetycznego była Spółka. Ponadto, Spółka nie nakładała na najemców dodatkowych opłat ponad opłaty związane z dostarczaniem energii elektrycznej oraz nie prowadziła w 2014 r. działalności gospodarczej związanej ze sprzedażą energii elektrycznej, a umowy najmu zawierane między Spółką a najemcami w sposób wyraźny odróżniały opłaty za dostarczanie najemcom energii elektrycznej od opłat serwisowych oraz opłaty za utrzymanie wewnętrznych linii zasilających (...);

3. naruszenie art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Prawa energetycznego (w brzmieniu do 29 kwietnia 2014 r.) oraz § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP poprzez ich niewłaściwą interpretację, jak również art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z ust. 2 pkt 2 oraz art. 9 Nowelizacji Prawa energetycznego i art. 2 Konstytucji poprzez ich niezastosowanie, skutkujące błędnym przyjęciem w zaskarżonej Decyzji, że przepisy prawa określały zakres Obowiązku CHP spoczywającego na podmiocie, o którym mowa w art. 9a ust. 1a pkt 2 Prawa energetycznego (w brzmieniu od 11 września 2013 r. do 3 kwietnia 2015 r.), za okres od 1 stycznia do 29 kwietnia 2014 r., podczas gdy w okresie od 1 stycznia do 29 kwietnia 2014 r. brak było przepisu określającego zakres Obowiązku CHP spoczywającego na podmiocie, o którym mowa w art. 9a ust. 8 w zw. z art. 9a ust. 1a pkt 2 Pe (w brzmieniu do 29 kwietnia 2014 r.), i - z uwagi na treść art. 9 Nowelizacji Prawa energetycznego oraz art. 2 Konstytucji - brak jest podstaw do określania zakresu Obowiązku CHP w zakresie świadectw pochodzenia z kogeneracji (wydanych dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego) za okres od 1 stycznia do 29 kwietnia 2014 r. w oparciu o § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP, czy też art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z ust. 2 pkt 2 Nowelizacji Prawa energetycznego, a w konsekwencji brak jest podstaw do zarzucania Spółce niewykonania lub niepełnego wykonania Obowiązku CHP w okresie od 1 stycznia do 29 kwietnia 2014 r. z uwagi na brak możliwości określenia zakresu tego obowiązku w tym okresie;

4. art. 217 Konstytucji w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2016 r.) w zw. z art. 9a ust. 8, ust. 8a, 8b i ust. 8c Pe oraz w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP przez niezastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, że istnieją podstawy do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej z tytułu zarzuconego naruszenia Obowiązku CHP i określenia wysokości tej kary, podczas gdy w okresie obejmującym 2014 r.

przepisy prawa przewidywały z naruszeniem art. 217 Konstytucji, że istotne elementy Obowiązku CHP, który stanowi daninę publiczną, są określane i ogłaszane w sposób inny, niż w ustawie, tj.:

a) zakres Obowiązku CHP - jako podstawowy element konstrukcyjny Obowiązku CHP wpływający na jego koszt oraz wysokość kar z tytułu naruszenia jest określany w akcie podustawowym - rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 9a ust. 10 Prawa energetycznego, zaś

b) wysokość jednostkowej opłaty zastępczej - jako podstawa do określenia opłaty zastępczej i kary z tytułu ich naruszenia - jest ustalana przez Prezesa URE i publikowana w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki;

5. art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Pe (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. b i pkt 3 w zw. z ust. 2 pkt 2 oraz art. 9 Nowelizacji Prawa energetycznego poprzez bezzasadne ustalenie, że Spółka rzekomo naruszyła określony w tych przepisach Obowiązek CHP w odniesieniu do energii elektrycznej dostarczonej najemcom w 2014 r., co skutkowało również naruszeniem art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2016 r.) poprzez błędne zastosowanie i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej z tytułu zarzuconej Spółce rzekomo niepełnej realizacji Obowiązku CHP za rok 2014;

6. art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego (w brzmieniu do 24 stycznia 2019 r.) poprzez brak umorzenia postępowania i nałożenie na Powoda kary pieniężnej z tytułu zarzuconego naruszenia Obowiązku CHP, pomimo braku podstaw faktycznych i prawnych do nałożenia na Powoda kary pieniężnej.

7. art. 7 i 77 § 1 k.p.a. w zw. z 75 k.p.a. polegające na nie podjęciu z urzędu przez Organ wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, dokonanie oceny materiału zgromadzonego w sposób uproszczony, w szczególności nie odniesienie się do całokształtu materiału dowodowego w sprawie;

8. art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego koniecznego do rozstrzygnięcia w sprawie, jak również poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów, co skutkowało w szczególności na błędnym przyjęciu, że:

- najemcy, a nie Spółka byli odbiorcami końcowymi, w myśl Prawa Energetycznego;

- praktyka przyjęta przez Spółkę w umowach najmu była niedopuszczalna, przy czym rozliczanie opłat eksploatacyjnych oraz opłat za serwisowanie urządzeń stanowiących część składową budynku są powszechną praktyką przyjętą na rynku najmów powierzchni biurowych oraz magazynowych;

- opłata za utrzymanie linii zasilającej stanowi dodatkową opłatę za dostarczanie energii elektrycznej, a nie opłatę za utrzymanie części składowych nieruchomości, służącą prawidłowej realizacji umów najmu;

- Spółka w 2014 r. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży energii elektrycznej w sposób zorganizowany i ciągły, przy czym Spółka w 2014 r. nie prowadziła zupełnie takiej działalności;

9. art. 56 ust. 6 Pe poprzez brak uwzględnienia stopnia szkodliwości czynu oraz okoliczności naruszenia przepisów Ustawy, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowanie Spółki i jej możliwości finansowych.

jednocześnie powód zarzucił również:

10. art. 108 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) i art. 91 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji z dnia 2 kwietnia 1997 r. i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”), w zw. z art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Pe (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz art. 56 ust. 1 pkt 1a (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2016 r.) oraz akapitem pierwszym punktu 4 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2016 r. w sprawie (...) poprzez nałożenie na Spółkę kary pieniężnej z tytułu zarzuconego Spółce niezrealizowania Obowiązku CHP w oparciu o przepisy krajowe, których wprowadzenie do polskiego porządku prawnego nastąpiło z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE (klauzula standstill).

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, względnie zmianę decyzji poprzez umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Spółce z powodu jej bezprzedmiotowości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Powód wskazał, że jest zarządcą budynku (...), w którym wynajmuje powierzchnie innym podmiotom. Zgodnie z zawartymi umowami, najemcy byli zobowiązani do płacenia wynajmującemu czynszu, opłaty eksploatacyjnej oraz opłat związanych z dostarczaniem mediów. Na podstawie postanowień powołanej umowy najmu Przedsiębiorca wyjaśnił, jakie świadczenia były uwzględnione w opłacie eksploatacyjnej. Spółka była również upoważniona do obciążenia najemców udokumentowanymi kosztami energii elektrycznej zużytej przez urządzenia pomocnicze i klimatyzacyjne w lokalu, na podstawie podliczników (art. 3 ust. 12a i 13 umowy najmu). Powód dodał, że w przypadku umów najmu były pobierane zryczałtowane opłaty z tytułu kosztów poniesionych przez wynajmującego (powoda) na utrzymanie wewnętrznych linii zasilających w wysokości 8% wartości opłat, o których mowa w art. 3 ust. 13 a i b umowy najmu. Opłata ta stanowiła quasi opłatę serwisową za utrzymanie części składowej (...), była akceptowana przez najemców i nie stanowiła marży lub dodatkowej opłaty za dostarczanie najemcom energii elektrycznej. W roku 2014 Spółka uzyskała na mocy decyzji Prezesa URE z dnia 10 marca 2014 r. koncesję na obrót energią elektryczną. Mimo tego w 2014 r. Spółka dostarczała swoim najemcom energię elektryczną wyłącznie na podstawie refaktury, bez zawierania umowy sprzedaży/obrotu w rozumieniu przepisów Pe. Obowiązek Spółki dostarczenia energii elektrycznej do wynajętych pomieszczeń wynikał z istoty umowy najmu. Powód stwierdził, że odbiorcą końcowym energii elektrycznej była Spółka, a nie najemcy. Powołał się na umowę zawartą z (...) S.A., z której wynika, że w okresie od stycznia do sierpnia 2014 r. energia elektryczna została zakupiona na potrzeby Spółki, jako odbiorcy końcowego, a w okresie od września do grudnia – na potrzeby własne Spółki. Podkreślił, że(...) potraktowała cały wolumen zakupionej energii jako sprzedaż na potrzeby własne Spółki i dokonała odpowiednich umorzeń certyfikatów lub uiszczenia opłaty zastępczej od zakupionego wolumenu.

Przedsiębiorca oświadczył, że pobieranie zryczałtowanej opłaty za utrzymanie linii zasilającej w wysokości 8% od opłat za energię od 5 najemców miało na celu pokrycie poniesionych nakładów na rozbudowę wewnętrznej infrastruktury elektrycznej. Wskazał na wielkość różnicy pomiędzy kosztem zakupu energii a przeniesionym kosztem dostarczania energii elektrycznej do lokali w 2014 r. była zbliżona do kosztów zakupu energii z zewnątrz i nie pokrywała wszystkich kosztów związanych z utrzymaniem wewnętrznej infrastruktury technicznej. Wyjaśnił, że refakturowanie kosztów energii elektrycznej odbywało się w ramach działalności w zakresie najmu powierzchni biurowej. Przedsiębiorca był odpowiedzialny za dostarczenie najemcom energii o mocy odpowiedniej do ich potrzeb, więc w budynku było 14 transformatorów do zmiany poziomu mocy z 15 KV na 380 V. Transformacja mocy generowała straty energii na poziomie 4%. Powód podkreślił, że Spółka nie nakładała na najemców żadnych opłat ponad rzeczywiście przez nią ponoszone, jako opłaty za energię elektryczną, czy opłaty związane z serwisowaniem linii zasilającej lub przekazywaniem energii. Nie czerpał żadnych korzyści z związku z przekazywaniem energii elektrycznej na potrzeby najemców. Wskazał, że na rynku nieruchomości panuje powszechna praktyka polegająca na nakładaniu dodatkowych opłat związanych z korzystaniem z przedmiotu najmu. Przepisy prawa dopuszczają zawieranie umów, których celem jest dostarczenie energii elektrycznej, lecz nie stanowią umów sprzedaży na rzecz odbiorcy końcowego i nie stanowią podstawy do naliczania Obowiązku CHP.

Przedsiębiorca zaznaczył, że w 2014 r. Spółka nie prowadziła działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz nie zawierała żadnych umów sprzedaży energii elektrycznej w 2014 r. Na podstawie analizy powołanych przepisów Pe stwierdził, że to Spółka powinna być potraktowana jako odbiorca końcowy energii elektrycznej, a nie jako przedsiębiorstwo energetyczne. Powód ponownie zaznaczył, że Obowiązek CHP od wolumenu energii elektrycznej sprzedanej Spółce w 2014 r. został wykonany przez (...) S.A. Zdaniem powoda Obowiązkiem CHP nie mogą być objęci odbiorcy końcowi, jak Spółka, która realizuje zobowiązania poza działalnością koncesjonowaną, której nie prowadziła w roku 2014.

Powód wskazał, że powierzenie energii elektrycznej najemcom nie nastąpiło w wykonaniu umowy sprzedaży, a najemcy nie posiadali w stosunku do tej energii statusu odbiorcy końcowego. Stwierdził, że brzmienie przepisów Pe i

Rozporządzenia CHP uniemożliwia ustalenie Obowiązku CHP w oparciu o wolumen energii elektrycznej powierzonej przez Spółkę najemcom na podstawie umowy najmu.

Powód zauważył, że Prezes URE nie wykazał, aby wynajmujący oraz najemcy działali w celu obejścia prawa. Zdaniem Przedsiębiorcy model rozliczeń przyjęty przez Spółkę stanowi normalną powszechną praktykę rynkową. Stwierdził, że dopuszczalna jest możliwość odsprzedaży energii przez odbiorcę na zasadach refakturowania uregulowanych w art. 45a Pe. Zgodnie z art. 45a Pe cena energii elektrycznej powinna odpowiadać kosztom zakupu energii elektrycznej. Najistotniejszym elementem takich transakcji powinna być ich niezarobkowość, która w ocenie powoda została przez Spółkę spełniona.

Zdaniem powoda przyjęcie przez Prezesa URE, że zawarcie przez Spółkę umów najmu i powierzenia na tej podstawie energii elektrycznej na potrzeby prawidłowego korzystania z przedmiotu najmu jest sprzeczne z określoną w art. 20 Konstytucji RP zasadą wolności działalności gospodarczej, potwierdzoną obecnie w art. 8 Prawa przedsiębiorców i zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c.

Powód powołał się na definicję odbiorcy końcowego, jako podmiot, któremu na podstawie umowy sprzedaży dostarczana jest energia elektryczna (nabywa jej własność) i fakt, że energii ta będzie przez ten podmiot zużywana. W oparciu o przedstawione okoliczności powód stwierdził, że to Spółka była odbiorcą końcowym. Umożliwiła korzystanie z energii w najmowanych pomieszczeniach i miała podpisane umowy zakupu energii elektrycznej, zapewniające dostarczanie energii elektrycznej do budynku (...).

Na podstawie powołanych przepisów powód stwierdził, że z uwagi na treść art. 9 Nowelizacji Prawa energetycznego oraz wynikający z art. 2 Konstytucji RP zakaz retroaktywności w odniesieniu do przepisów przewidujących nałożenie na podmioty obowiązku nie wolno wywodzić z art. 4 i art. 5 Nowelizacji Prawa energetycznego retroaktywnego skutku, który umożliwiałby naliczanie Obowiązku CHP w zakresie świadectw pochodzenia z kogeneracji (tj. wydanych dla jednostek kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a Pe) za okres od 1 stycznia do 29 kwietnia 2014 r. W ocenie powoda brak podstaw prawnych do ustalania Obowiązku CHP w zakresie zarzuconym Spółce od energii elektrycznej w okresie od 1 stycznia do 6 czerwca 2014 r. Nałożenie na Spółkę z tego tytułu kary pieniężnej uznał powód za naruszenie art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Pe w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r. i § 3 pkt 3 Rozporządzenia CHP w brzmieniu do 6 czerwca 2014 r. poprzez ich niewłaściwą interpretację oraz § 1 pkt 2 i § 2 Rozporządzenia Zmieniającego i art. 2 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie.

Przedsiębiorca zwrócił uwagę na to, że kluczowe elementy przedmiotowego obowiązku nie zostały zdefiniowane w ustawie, wobec czego ta danina publiczna nie spełnia wymogów określonych w art. 217 Konstytucji RP. Zarzucił, że Prezes URE naruszył art. 56 ust. 1 pkt 1a Pe w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.

Powód stwierdził, że objęte zaskarżoną decyzją naruszenia były znikome i dotyczyły jedynie roku 2014. Prezes URE nie wziął pod uwagę stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy a nałożenie na Spółkę kary pieniężnej było bezpodstawne.

Ponadto wskazał, że przedmiotowy obowiązek stanowił jeden z zasadniczych elementów systemu wsparcia, który decyzją Komisji Europejskiej z dnia 2 sierpnia 2016 r. został uznany za wprowadzony z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE. Nałożenie kary pieniężnej za naruszenie tego obowiązku, zdaniem powoda, stanowi naruszenie zasady pierwszeństwa i bezpośredniego skutku prawa unijnego.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Stanowisko powoda, że dokonywane przez Spółkę w 2014 r. transakcje z najemcami jako odbiorcami końcowymi nie powinny być traktowane jako sprzedaż, a jedynie jako refakturowanie, uznał pozwany za chybione. Wskazał, że pojęcie „refakturowanie” nie jest instytucją prawa, czynnością cywilnoprawną w rozumieniu art. 535 § 1 k.c. prowadzącą do zmiany własności. Stwierdził, że w niniejszej sytuacji doszło do sprzedaży, w ramach której sprzedawca zobowiązuje

się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Prezes URE stwierdził, że skutkiem sprzedaży jest wystawienie faktury (refaktury). Powołał się na stanowisko w tym zakresie wyrażone w wyroku SOKiK, potwierdzone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Wskazał, że istotą obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 8 Pe jest sprzedaż energii elektrycznej przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem energią elektryczną odbiorcom końcowym. Powstanie takiego obowiązku nie jest uzależnione od ceny, po jakiej sprzedaż jest realizowana. Ponadto podkreślił, że powód pobierał od odbiorców energii dodatkowe opłaty niezwiązane bezpośrednio z zakupem przez niego energii elektrycznej. Wskazał na różnice w cenach między fakturami wystawianymi przez (...) S.A. oraz (...) Sp. z o. o., a fakturami wystawionymi przez Przedsiębiorcę. Pozwany zwrócił uwagę na fakt, iż w przypadku niektórych odbiorców na fakturach Przedsiębiorcy znajdowała się pozycja „utrzymanie linii zasilającej”. Ponadto zaznaczył, że sam fakt posiadania w 2014 r. koncesji na obrót energią elektryczną wskazuje na domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie energią elektryczną. Prezes URE wskazał, że wysokość opłat powinna być ustalana w taki sposób, aby zapewniała wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła.

W odniesieniu do kwestionowania przez powoda uprawnień Prezesa URE do oceny czynności prawnych i ich skutków pozwany przyznał, iż organy administracji publicznej nie są uprawnione do stwierdzania nieważności umowy cywilnoprawnej lub istnienia stosunku prawnego, jednak są uprawnione do samodzielnej oceny skutków jakie umowa wywołuje w sferze prawa publicznego.

Prezes URE wyjaśnił, że Obowiązek CHP nie stanowi daniny publicznej. W związku z tym uregulowanie go w rozporządzeniu nie stanowi o nieprawidłowości jego wprowadzenia. Stwierdził, że przepisy prawa krajowego, do których stosowania powód był zobowiązany, są zgodne z prawem unijnym, a obowiązek notyfikacyjny tych przepisów pozostaje bez wpływu na realizację przez powoda obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 Pe i wymierzenia kary pieniężnej za jego naruszenie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka jako zarządca budynku (...) w W., w ramach wykonywanej działalności zawierała umowy najmu z najemcami powierzchni w tym budynku. W podpisanych umowach najemcy zobowiązywali się do płacenia wynajmującemu czynszu, opłaty eksploatacyjnej oraz opłat związanych z dostarczaniem mediów. W 2014 r. Spółka posiadała umowę zakupu energii elektrycznej z (...) S.A. Zgodnie z tą umową do zarządzanego przez Spółkę budynku była dostarczana energia elektryczna. (okoliczność bezsporna)

(...) S.A. wystawiał Spółce faktury za dostarczoną do budynku (...) energię elektryczną. Następnie Spółka wystawiała poszczególnym najemcom faktury za zużytą energię elektryczną z uwzględnieniem opłaty za utrzymanie linii zasilającej. Należność za zużytą energię elektryczną była wyliczana na podstawie wskazań z podliczników. (k.66-115 oraz k.116-140 akt adm.)

Pomimo prowadzenia działalności związanej ze sprzedażą energii elektrycznej powód nie przedstawił Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji za 2014 r. i nie uiścił również opłaty zastępczej (bezsporne).

Pismem z dnia 2 lipca 2015 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do udzielenia informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej. (k. 1-6 akt adm.)

Przedsiębiorca pismem z dnia 6 sierpnia 2015 r. odpowiedział na powyższe wezwanie. Wskazał, że decyzją z dnia 10 marca 2014 r. uzyskał koncesję na obrót energią elektryczną i oświadczył, że w roku 2014 sprzedawał energię elektryczną na zasadzie refaktury. (k. 7-10 akt adm.)

Prezes URE pismami z dnia 31 marca 2017 r., 21 kwietnia 2017 r. oraz 9 sierpnia 2019 r. zwrócił się do Przedsiębiorcy o przekazanie informacji dotyczących sprzedaży energii elektrycznej, które były niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego. (k. 11-12, 141-142, 185-186 akt adm.)

W pismach z dnia 12 kwietnia 2017 r. oraz 16 maja 2017 r. z załącznikami Przedsiębiorca w odpowiedzi na powyższe wezwanie przedstawił odpowiednie informacje i dokumenty. (k. 14-140, 144-184 akt adm.)

Pismem z dnia 7 października 2019 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Spółce kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2014 obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 Pe. (k. 189-191 akt adm.)

Przedsiębiorca pismem z dnia 14 listopada 2019 r. poinformował, że Spółka podjęła działalność w zakresie obrotu energią elektryczną w terminie 6 miesięcy od dnia wydania koncesji, a sprzedaż energii elektrycznej do odbiorców końcowych rozpoczęto z dniem 1 stycznia 2015 r. Jednocześnie przekazał kopie umów i faktur. (k. 199-270 akt adm.)

Pismem z dnia 5 grudnia 2019 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. Przedsiębiorca nie skorzystał z tego uprawnienia. (k. 271 akt adm.)

Z pisma z dnia 20 grudnia 2019 r. wynika, że w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 30 kwietnia 2014 r. Spółka dostarczyła najemcom energię elektryczną w ilości 2 470,787 MWh. W okresie od 1 maja 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. wolumen dostarczonej przez Spółkę najemcom energię elektryczną wynosił 5 537,275 MWh. Łącznie w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. ilość dostarczonej przez powoda najemcom energii elektrycznej wynosiła 8 008,062 MWh. W dniu 30 kwietnia 2014 r. Spółka sprzedała najemcom energię elektryczną w ilości 21,107 MWh co stanowiło 1/30 sprzedaży w miesiącu kwietniu 2014 r. (k. 277-292 akt adm.)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów zebranych w postępowaniu administracyjnym, twierdzeń stron przedstawionych w pismach procesowych. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były przez strony kwestionowane i nie budziły wątpliwości Sądu.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z materiału dowodowego zebranego w postępowaniu administracyjnym wynika, że w powód posiadał w 2014 r. koncesję na obrót energią elektryczną na okres od dnia 10 marca 2014 r. do dnia 10 marca 2029 r., udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 6 marca 2014 r. Z dokumentów przedstawionych przez Spółkę na wezwanie Prezesa URE wynika, że od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. powód sprzedawał energię elektryczną najemcom wynajmującym lokale w budynku zarządzanym przez powoda. W roku 2014 powód dokonał sprzedaży na rzecz najemców energii elektrycznej w ilości 8 008,062 MWh, w tym w okresie od 30 kwietnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. ilość sprzedanej najemcom energii elektrycznej wyniosła 5 558,382 MWh.

Zgodnie z przepisem art. 9a ust. 8 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, są obowiązani są uzyskać i przedstawić Prezesowi URE do umorzenia świadectwo pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 (w brzmieniu do 24 stycznia 2019 r.) wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiścić opłatę zastępczą w terminie określonym w art. 9a ust. 5 Pe obliczoną w sposób określony w art. 9a ust. 8a Pe. Natomiast zgodnie z art. 9a ust.1a pkt 2 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 8 realizuje przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1. W dniu 30 kwietnia 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy-Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U z 2014 r., poz.490 dalej: Ustawa nowelizująca), której przepisy przywróciły system wsparcia dla jednostek kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 i 2 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) ustalające jednocześnie poziom wykonania

obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 Pe (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) w odniesieniu do wszystkich zobowiązanych podmiotów. Zgodnie z art. 5 ust. 3 Ustawy nowelizującej, przy ustalaniu obowiązku za rok 2014, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 i 2 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) w odniesieniu do podmiotów zobowiązanych nie uwzględnia się energii elektrycznej sprzedanej przed dniem wejścia w życie Ustawy nowelizującej (czyli do dnia 29 kwietnia 2014 r.). Należy wskazać, że w okresie od 1 stycznia do 29 kwietnia 2014 r. obowiązek wynikający z art. 9a ust. 1a pkt 2 Pe dotyczył tylko umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji wydanych dla jednostek kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a Pe. Natomiast poziom tego obowiązku został uregulowany w § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d Rozporządzenia CHP w 2014 r. na poziomie 1,1%. Jednocześnie zgodnie z § 9 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP zakres obowiązku, o którym mowa w ust. 1 określa minimalny udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej z uzyskanych i umorzonych świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczonych, odniesiony do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym przez przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 Pe. Z powyższej regulacji wynika, że odnosi się ona do przedsiębiorstwa energetycznego sprzedającego energię elektryczną do odbiorców końcowych. Na podstawie takiej treści Rozporządzenia CHP powodowy Przedsiębiorca powinien znać od początku 2014 r., jaki jest zakres Obowiązku CHP. Ponadto w myśl art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2020 r. poz. 261 z późn. zm.) do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 Pe za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych stosuje się przepisy dotychczasowe. Z przekazanych przez powoda informacji wynika, że Przedsiębiorca dokonywał sprzedaży na rzecz najemców energii elektrycznej od dnia 1 stycznia 2014 r. Mając na uwadze stanowisko wyrażone w powołanym w odpowiedzi na odwołanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2015 r. (VII ACa 1765/15), które Sąd orzekający w nin. sprawie w pełni aprobuje, stwierdzić należało, że najemcy, którym powód sprzedawał od dnia 2014 r. energię elektryczną na zasadach przedstawionych w przez Spółkę w toku postępowania administracyjnego, byli odbiorcami końcowymi w rozumieniu art. 3 pkt 13a Pe. W tym stanie podnoszone w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d) i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CNP oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. b i pkt 3 oraz ust. 2 pkt 2 Ustawy nowelizacyjnej w zw. z art. 3 pkt 13a Pe poprzez ich błędne zastosowanie i bezzasadne przyjęcie w zaskarżonej decyzji, że na podstawie ww. przepisów Spółka była zobowiązana do uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w odniesieniu do wolumenu energii elektrycznej przekazanej przez Spółkę najemcom, w sytuacji gdy przekazanie energii elektrycznej najemcom przez Spółkę nie może być zaliczone do „sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu”, o której mowa w § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d w zw. z ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia CHP oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. b i pkt 3 w zw. z ust. 2 pkt 2 Ustawy nowelizującej w zw. z art. 9a ust. 8 i ust. 1a pkt 2 i art. 3 pkt 13a Pe, a tym samym nie może stanowić podstawy do ustalenia zakresu Obowiązku CHP nałożonego na Spółkę należało uznać za chybiony.

Ponadto z zebranych w aktach administracyjnych informacji wynika, że w okresie od dnia 30 kwietnia do dnia 31 grudnia 2014 r. Przedsiębiorca sprzedał na rzecz najemców - odbiorców końcowych 5 558,382 MWh energii elektrycznej, a w całym 2014 r. wolumen sprzedanej przez powoda odbiorcom końcowym energii elektrycznej wyniósł 8 008,062 MWh. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 pkt 2 Ustawy nowelizującej, zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w odniesieniu do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 Pe dla roku 2014 (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) dla przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedającego energię odbiorcom końcowym (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) wyniósł:

- a) 3,9 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 Pe,
- b) 1,1 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a Pe,
- c) 23,2 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 Pe.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 1a Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłaty zastępczej, podlega karze pieniężnej. Ponadto zgodnie z art. 56 ust. 2a pkt 3 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) nie może być niższa niż kwota nieuiszczonej opłaty zastępczej pomnożona przez współczynnik 1,3.

W sprawie bezsporne jest, że w 2014 r. Przedsiębiorca w związku z prowadzoną działalnością polegającą na sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 Pe lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 9a ust. 5 Pe obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a Pe.

W związku z ustaleniem, że powód nie wykonał spoczywającego na nim obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 8 Pe za rok 2014, Prezes URE zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 1a Pe uprawniony był do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Wobec tego zarzut naruszenia art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1a Pe poprzez nieumorzenie postępowania w sprawie i nałożenie na powoda kary pieniężnej należało ocenić jako niezasadny.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6 Pe wskazać należy, że wysokość nałożonej w decyzji kary pieniężnej została ustalona w sposób określony w art. 56 ust 2a pkt 3 Pe (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2016 r.) w najniższym przewidzianym ustawą możliwym wymiarze. Z tego względu, oraz z uwagi na uregulowanie przez ustawodawcę zasad ustalania wymiaru kary pieniężnej (kwota nieuiszczonej opłaty zastępczej pomnożona przez współczynnik 1,3) w nin. sprawie nie było podstaw oraz możliwości do zastosowania przez Prezesa URE przepisu art. 56 ust. 6 Pe określającego zasady miarkowania nakładanej kary pieniężnej. Podniesiony w odwołaniu zarzut był więc całkowicie nietrafny.

W wyroku z dnia 14 czerwca 2016 r. (sygn. akt VI ACa 734/15) Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że prowadzenie działalności gospodarczej jest kategorią obiektywną, niezależnie od tego, jak swoją działalność ocenia sam przedsiębiorca, jak ją nazywa oraz czy dopełnia związanych z tą działalnością obowiązków prawnych. Jako podstawową okoliczność w zakresie ustalenia, czy dany podmiot prowadzi działalność gospodarczą, Sąd Apelacyjny wskazał ciągłość jej prowadzenia, która wyrażała się w powtarzalności określonych czynności. Z okoliczności sprawy wynika, że Spółka zawarła z najemcami lokali, odbiorcami energii elektrycznej umowy, których postanowienia przewidywały pobieranie oprócz opłaty za czynsz, opłat eksploatacyjnych z tytułu zapewnienia działania systemu zasilania oraz dostawy energii elektrycznej do punktów świetlnych, zasilania urządzeń biurowych, oraz kosztów zużywanej przez najemcę energii elektrycznej w lokalu i pobierania zryczałtowanej opłaty w wysokości 8% z tytułu kosztów poniesionych przez wynajmującego na utrzymanie wewnętrznych linii zasilających. Ponadto, jak trafnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, istniejące ustawodawstwo nie definiuje pojęcia refaktury, jednak jest to praktyka akceptowana i funkcjonująca w obrocie gospodarczym. Zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach (wyrok z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt I SA/GI 1070/11) „refakturowanie jest czynnością techniczną, która nie powinna zmieniać ceny”. Na podstawie treści pozostałych powołanych przez Prezesa URE wyroków Sądów Administracyjnych należy stwierdzić, że refaktura powinna wprost wynikać z umowy zawartej między stronami, a cena energii elektrycznej powinna odpowiadać cenie podanej w fakturze wystawionej Przedsiębiorcy przez dostawcę energii elektrycznej. W sprawie bezsporne jest, że Przedsiębiorca nie stosował w rozliczeniach z najemcami lokali średniej ceny energii elektrycznej wynikającej z faktur wystawianych przez (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. za obrót i dystrybucje energii elektrycznej. Powód stosował ceny wyższe od podanych w otrzymanych fakturach doliczał dodatkowe opłaty za utrzymanie linii zasilającej. Wobec tego, że warunek sprzedaży, czy przekazywania energii elektrycznej najemcom po cenie zakupu nie został spełniony, nie można stwierdzić, że powód w rozliczeniach z najemcami stosował refakturę. Mając na uwadze wyrażone w wyroku z dnia 4 marca 2016 r. (sygn. akt VI Ca 42/15) stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zgodnie z którym jeżeli przedsiębiorstwo samo nie jest odbiorcą końcowym w rozumieniu art. 3 pkt 13a Pe, ale odsprzedaje nabytą energię elektryczną odbiorcom końcowym (...) nawet bez zysku – nie zwalnia to tego przedsiębiorstwa od obowiązku wynikającego z art. 9a ust.

1 Pe uznać należało, że powodowy Przedsiębiorca powinien zrealizować obowiązek wynikający z art. 9a ust. 8 Pe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.). Ponadto dla oceny, czy na powódzie ciążył obowiązek przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w sytuacji, gdy zakupiona przez Przedsiębiorcę energia elektryczna zawierała już koszty realizacji Obowiązku CHP, który od tej energii zrealizował (...) S.A. wskazać należało, że zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym w wyrokach Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lutego 2015 r. (sygn. akt VI ACa 676/14), z dnia 28 listopada 2014 r. (sygn. akt VI ACa 24/14) „ fakt, że powód zakupił energię elektryczną na użytek własny po cenie przeznaczonej dla odbiorcy końcowego nie ma znaczenia dla oceny wykonania przez niego przedmiotowego obowiązku. Przepisy ustawy Prawo energetyczne nie przewidują możliwości wypełnienia obowiązku wskazanego w art. 9a ust. 8 Pe przez inny niż zobowiązany podmiot”, oraz „cena, po której powód nabył energię elektryczną jest ceną umowną i stanowi element umowy cywilnoprawnej kupna-sprzedaży, natomiast obowiązek rozliczenia się przez powoda sprzedającego energię elektryczną odbiorcom końcowym (...) jest obowiązkiem publicznoprawnym z innego tytułu prawnego”.

W świetle powyższego podniesione w odwołaniu twierdzenia oparte na treści zawieranych przez powoda z najemcami umów, dotyczące nienaliczania przez Spółkę marży w związku z dostarczaną energią elektryczną, nie zawarcia w 2014 r. umowy na sprzedaż energii elektrycznej, oraz twierdzenie, że to Spółka była odbiorcą końcowym, a (...) S.A. dokonała odpowiednich umorzeń certyfikatów lub uiszczenia opłaty zastępczej od zakupionego przez Spółkę wolumenu energii elektrycznej w 2014 r. nie zasługiwały na uwzględnienie i nie miały wpływu na ocenę zasadności odwołania.

Wobec tego, że dla stwierdzenia istnienia obowiązku nie jest konieczne osiągnięcie zysku z odsprzedaży odbiorcom końcowym nabytej energii elektrycznej podobnie bez znaczenia w sprawie był zarzut, iż Prezes URE nie dokonał wycień w zakresie ponoszonych przez Spółkę kosztów przekazywania najemcom energii elektrycznej, oraz okoliczność, że Spółka nie nakładała na najemców żadnych opłat ponad te, które rzeczywiście były przez nią ponoszone jako opłaty związane z energią elektryczną czy związane serwisowaniem linii zasilającej czy z przekazywaniem energii i nie czerpała z tego działania korzyści. W ocenie Sądu bez znaczenia były również wynikające z obowiązującej zasady swobody umów twierdzenia, że powszechnie stosowaną na rynku praktyką jest nakładanie opłat dodatkowych związanych z korzystaniem z przedmiotu najmu oraz twierdzenie, że wolumeny energii elektrycznej dostarczonej/udostępnionej w wyniku realizacji umów najmu nie są podstawą do obliczania wysokości Obowiązku CHP. Podobnie bez znaczenia było twierdzenie, iż Prezes URE nie wykazał, że wynajmujący oraz najemcy działali w celu obejścia prawa, nie wziął pod uwagę prawno-ekonomicznego kontekstu zawarcia umów uzasadniającego ich zawarcie. Zaskarżona decyzja dotyczyła oceny wykonania przez powoda wskazanych w niej obowiązków wynikających z przepisów Prawa energetycznego a nie analizy, czy zachowanie powoda stanowiło obejście prawa i czy było ekonomicznie uzasadnione. Bez znaczenia w sprawie było również twierdzenie, iż uznanie przez Prezesa URE, że zawarcie przez Spółkę umów najmu i powierzenie na ich podstawie najemcom energii elektrycznej na potrzeby prawidłowego korzystania z przedmiotu najmu stało w jawnej sprzeczności z określoną w art. 20 Konstytucji RP zasadą wolności działalności gospodarczej, potwierdzonej dodatkowo w art. 8 Prawa przedsiębiorców oraz zasadą swobody umów wynikającą z art. 353¹ kodeksu cywilnego. Zdaniem Sądu podniesione wyżej okoliczności nie mogą usprawiedliwiać niewykonania przez powoda obowiązków wynikających z przepisów innych ustaw, w tym ustawy Prawo energetyczne. Powód, jako przedsiębiorca wynajmujący powierzchnię biurową musi liczyć się z koniecznością wykonywania obowiązków, które w związku z tą działalnością będą na nim ciążyły na podstawie przepisów innych ustaw.

Odnosząc się do podnoszonych w odwołaniu zarzutów dotyczących naruszenia art. 217 Konstytucji RP oraz art. 108 ust. 3 TFUE wskazać należy, że jak wynika z powołanych przez Prezesa URE w odpowiedzi na odwołanie Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 sierpnia 2016 r. oraz 28 września 2016 r. zarówno system wsparcia odnawialnych źródeł energii (art. 9a ust.1 Pe) jak i system wsparcia kogeneracyjnego (art. 9a ust. 8 Pe) zostały uznane za zgodne z prawem Unii Europejskiej. Komisja Europejska, orzekając w tej sprawie, nie orzekła w zakresie usunięcia skutków udzielonej pomocy publicznej. Ponadto mając na uwadze, że mechanizm wsparcia działań na rzecz wysokosprawnej kogeneracji opiera się na przede wszystkim na systemie świadectw pochodzenia, a jedynie alternatywnie przewiduje możliwość

wniesienia stosownej opłaty zastępczej, stwierdzić należy, iż Obowiązek CHP nie stanowi daniny publicznej. W tym stanie podnoszone w odwołaniu zarzuty dotyczące powyższych okoliczności nie zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przez Prezesa URE przepisów k.p.a. wskazać należało, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, z uwagi na specyfikę prowadzonego na skutek wniesienia odwołania, w sposób kontrydiktoryjny pierwszoinstancyjnego postępowania cywilnego ewentualne naruszenia zaistniałe na etapie postępowania administracyjnego nie są przedmiotem oceny sądu i nie mogą stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.